

Το συγκλονιστικό θάύμα του αγίου Παναγή Μπασιά!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Άγιος Παναγής Μπασιάς (1801-1888).

Όταν ήμουν 12 χρονών [μαρτυρία του Γεράσιμου Δρακόπουλου], ένα βράδυ που καθόμουν έξω από το χρυσοχοείο του πατέρα μου που βρισκόταν στην κεντρική πλατεία του Ληξουρίου, συγκεντρώθηκαν -όπως κάθε βράδυ- μερικοί φίλοι του για

να κουβεντιάσουν. Αυτοί ήταν όλοι τους άνθρωποι των γραμμάτων και πρόκριτοι της πόλης και οι περισσότεροι ηλικιωμένοι.

Εκείνο το βράδυ η συζήτηση περιεστράφη γύρω από την αγιότητα και τα θαύματα του Παπά-Μπασιά [1801-1888] και ο καθένας από αυτούς είχε να διηγηθεί και από ένα θαύμα. Τότε, ο αείμνηστος πατέρας μου διηγήθηκε ένα καταπληκτικό θαύμα του Παπά-Μπασιά, το οποίο έζησε ο παππούς μου Βασίλειος Δρακόπουλος, πρωτοψάλτης και συνθέτης πολλών εκκλησιαστικών ασμάτων. Το θαύμα έχει ως εξής.

Στις μέρες του Παπά-Μπασιά ζούσε στο Αργοστόλι μια αρχοντική και πολύ πλούσια οικογένεια, δεν θυμούμαι ακριβώς το όνομά της, η οποία αποτελείτο από τέσσερα άτομα, τον σύζυγο, την σύζυγον και δύο αγόρια. Η οικογένεια αυτή ήταν πολύ ευσεβής και ενάρετος και ακόμη περισσότερο η κυρία, της οποίας όλη της η ζωή ήταν πλήρης αγαθοεργιών.

Μετά από λίγα χρόνια πέθανε ο άντρας και έμεινε η χήρα με τα δύο παιδιά της. Αυτή τότε αφοσιώθηκε στο να παιδαγωγεί και να συμβουλεύει τα παιδιά της χριστιανικά, ενώ μεγάλωσε ακόμη πιο πολύ την ανθρωπιστική της δράση. Βοηθούσε όλους τους φτωχούς και τους αρρώστους που επισκεπτόταν στο σπίτι τους, επισκεπτόταν αρρώστους στο νοσοκομείο, όπως και φυλακισμένους για να τους νουθετήσει χριστιανικά.

Όταν το πρώτο της παιδί έγινε είκοσι ενός ετών, ένα βράδυ που κάθονταν στην τραπεζαρία μετά το δείπνο, το παιδί ένωσε ένα δυνατό πόνο στο κεφάλι και αμέσως έπεσε κάτω αναίσθητο. Αφού το έβαλαν στο κρεβάτι, κάλεσαν αμέσως τον γιατρό, ο οποίος διαπίστωσε την σοβαρότατη κατάσταση στην οποία βρισκόταν ο άρρωστος και προετοίμασε την μητέρα του για το μοιραίο.

Η κυρία, όταν άκουσε αυτά που της είπε ο γιατρός, κατέφυγε στο εικονοστάσι του σπιτιού και αφού γονάτισε προσευχόταν όλο το βράδυ στην Παναγία για την σωτηρία του παιδιού της. Δυστυχώς, όμως, το παιδί της το πρωί πέθανε.

Αυτή, παρ' όλο το πένθος της και την μεγάλη της λύπη συνέχισε την χριστιανική και ανθρωπιστική της δράση. Μετά όμως από έναν χρόνο, ένα βράδυ καθώς βρισκόταν στην τραπεζαρία με το άλλο παιδί της, ξαφνικά το ακούει να βγάζει μια κραυγή πόνου και να πέφτει αναίσθητο κάτω, όπως ακριβώς και ο πρώτος γιος της. Αμέσως κάλεσε τον γιατρό, ο οποίος διεπίστωσε την ίδια περίπτωση με το πρώτο της παιδί και πως δεν υπάρχει καμία δυνατότητα σωτηρίας. Απελπισμένη η κυρία με αυτό που της συνέβη για δεύτερη φορά, κατέφυγε ξανά με κλάματα στο εικονοστάσι.

Όλο το βράδυ παρέμεινε εκεί, και γονατιστή παρακαλούσε την Παναγία και τον Άγιο Γεράσιμο να σώσουν το παιδί της, να την λυπηθούν λόγω της χριστιανικής της δράσης, και να χαρίσουν πλήρως την υγεία στο παιδί της. Δυστυχώς, όμως, την επομένη ημέρα που ήλθε ο γιατρός διαπίστωσε τον θάνατο του παιδιού.

Η κυρία τότε, κατελήφθη από μανία και έγινε θηρίο ανήμερο! Σταμάτησε την προηγούμενή της δράση, έβριζε συνέχεια τον Θεό και τους αγίους, ενώ δεν δεχόταν κανέναν πια στο σπίτι της. Στη συνέχεια, έδωσε σε έναν καλό ζωγράφο δύο φωτογραφίες των παιδιών της, και του ζήτησε να τις φτιάξει σε φυσικό μέγεθος τα πορτρέτα τους.

Όταν ο ζωγράφος της παρέδωσε τα πορτρέτα, η κυρία τους έβαλε πολυτελείς κορνίζες και αφού άδειασε τα έπιπλα από το σαλόνι της, τα κρέμασε το ένα απέναντι από το άλλο, και τα κάλυψε με τούλι. Κάτω, μάλιστα, από τα πορτρέτα έβαλε και κηροπήγια με λαμπάδες, τις οποίες κάθε τόσο άναβε και κοιτάζοντας τα παιδιά της κουβέντιαζε μαζί τους.

Μια μέρα ο Παπά-Μπασιάς πήρε από το Ληξούρι ένα καράβι της γραμμής και πήγε στο Αργοστόλι. Όταν βγήκε από το πλοίο, κατευθύνθηκε σιγά σιγά στο σπίτι της κυρίας ακουμπισμένος στην ράβδο του.

Όταν έφτασε στο σπίτι, κτύπησε την πόρτα και η κυρία βγήκε στο παράθυρο. Όταν είδε τον Παπά-Μπασιά, παρόλο που δεν τον γνώριζε, τρελλάθηκε και άρχισε να τον βρίζει με τα χυδαιότερα λόγια. Παρ' όλα αυτά, ο Παπά-Μπασιάς, δεν ταραχθηκε καθόλου και την παρακάλεσε τρεις φορές ήρεμα να του ανοίξει για να της πει κάτι. Αυτή όμως συνέχισε περισσότερο να τον βρίζει. Και τότε ο Παπά-Μπασιάς της είπε: – Ή μου ανοίγεις ή ανοίγω;

Με την ράβδο του έκανε το σημείον του σταυρού εις την πόρταν, η οποία άνοιξε αυτόματα και ο Παπά-Μπασιάς άρχισε να ανεβαίνει την σκάλα.

Όταν το είδε αυτό η κυρία, έμεινε άφωνη χωρίς να μπορεί πλέον να εκστομίσει λέξη!

Ο Παπά-Μπασιάς προχώρησε κατευθείαν στο σαλόνι, (ασφαλώς φωτισμένος από τον Θεό), λέγοντας στην κυρία να τον ακολουθήσει.

Αφού, άνοιξε την πόρτα του σαλονιού, είπε στην κυρία κάθισε στην γωνία και θα δεις κάτι που δεν το περίμενες. Αφού προσευχήθηκε ο Παπά-Μπασιάς, η κυρία είδε να σηκώνονται τα τούλια από τα πορτρέτα των παιδιών της, να ζωντανεύουν τα παιδιά της και να στέκονται στη μέση του δωματίου! Ταυτοχρόνως έβγαλαν και τα δύο περίστροφα και ταυτοχρόνως πυροβόλησαν το ένα το άλλο! Και τότε, έπεσαν και οι δύο νεκροί στο πάτωμα.

Μετά από αυτό, τα πορτρέτα βρέθηκαν ξανά στη θέση τους, σαν να μην είχε συμβεί τίποτε!

Η κυρία κατατρόμαξε με αυτά που είδε και έμεινε άφωνος!

Και τότε ο Παπά-Μπασιάς της είπε:

– Κυρία μου, ο Θεός επειδή σε αγαπά, σε φύλαξε να μην δεις αυτό που μόλις είδες, και γι αυτό πήρε τα παιδιά σου με φυσικό θάνατο. Τα παιδιά σου είχαν αγαπήσει και οι δύο τους την ίδια γυναίκα και επρόκειτο να αλληλοσκοτωθούν με τον τρόπο που είδες!

Για τον λόγο αυτό να μεταμεληθείς, να ευχαριστείς τον Θεόν και να συνεχίσεις την προηγούμενή σου χριστιανική δράση.

Πράγματι, η κυρία μεταμελήθηκε και δόθηκε και πάλιν, ψυχή τε και σώματι, στην προηγούμενή της δράση, και μάλιστα με μεγαλύτερη κλίμακα!

Μαρτυρία του Γεράσιμου Δρακόπουλου η οποία περιέχεται στο βιβλίο του Πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Γ. Γκέλη, ο “Άγιος Παναγής Μπασιάς (1801-1888)». Το κείμενο μεταφέρθηκε στην καθομιλουμένη από τον επιμελητή των Θαυμαστών Διηγήσεων.